

Duivelsdal

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Ulrika Rolfsdotter

Duivelsdal

Vertaald uit het Zweeds door Sophie Kuiper

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5812 8

© 2021 Ulrika Rolfsdotter

Published by agreement with Ahlander Agency

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Sophie Kuiper

Oorspronkelijke titel *Rovhjärta*

Oorspronkelijke uitgever Bazar

Omslagontwerp Marry van Baar op basis van

het ontwerp van Miroslav Šokcic

Omslagillustratie Getty Images

Foto auteur © Thron Ullberg

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor alle vrouwen die voor zichzelf opkomen. En voor het
mooie Ådalen, mijn geboortegrond, dat mij heeft gevormd en
altijd een deel van mij zal blijven.

Sven Bergsten zat te knikkebollen achter de kassa, tot hij opschrok van een koude windvlaag. Hij keek naar de deur die dichtsloeg en de sneeuwvlokken die naar binnen wervelden.

De oude deur had allang vervangen moeten worden door een modern exemplaar, eentje met een fatsoenlijk slot. Alsof ze daar het geld voor hadden.

Sven liep om de kassa en de winkelwagentjes heen en haalde zijn sleutelbos uit zijn zak. Hij zuchtte. De weg was verlaten en in het licht van de straatlantaarns zag hij de vlokken dansen. Hield het nooit eens op met sneeuwen? De winter was al in oktober ingetreden en nu was het april. Hij had dit jaar al duizenden kronen uitgegeven om de parkeerplaats sneeuwvrij te houden. Alleen maar uitgaven, en steeds minder inkomsten.

Hij keek op zijn horloge. Het was pas halfvijf, eigenlijk nog een halfuur tot sluitingstijd. Normaal gesproken hield hij zich daar strikt aan, maar wat maakte het nog uit? Er zouden toch geen klanten meer komen. Het was Witte Donderdag, iedereen zat allang thuis het paasweekend in te luiden. Bovendien was buurtsuper Bergstens Livs niet meer vanzelfsprekend de eerste keus in het dorp. Tegenwoordig reden de mensen liever naar de ICA in Nyland, een kilometer of vijftien naar het noorden, die beter gesorteerd en ook nog eens voordeliger was. Mensen hebben ook geen

greintje eergevoel, dacht Sven, en hij stak de sleutel in het slot. Op dat moment herinnerde hij zich de vaas met paastakken, die zijn vrouw Lillemor eerder die dag naast de ingang had gezet. Hij duwde de deur open, bukte moeizaam om de vaas op te tillen en keek recht in twee glanzende ogen. Hij schrok zo hevig dat hij de vaas liet vallen.

Het beest schoot weg, maar bleef op een paar meter afstand naar Sven staan loeren.

‘Waar kom jij vandaan? Kst, naar huis!’ riep hij, waarop de kat in het donker verdween. Wat moest dat beest hier, hem zo laten schrikken. ‘Rotkat,’ mopperde hij hardop.

De vaas was in vier stukken gebroken, constateerde hij. Met een beetje geluk kon hij hem lijmen zonder dat Lillemor erachter kwam.

Hij raapte de scherven bij elkaar en deed de deur zorgvuldig op slot. De kapotte vaas verstopte hij in een doos achter de vleeswaren en hij liep door de smalle gang naar het laadperron.

Voor het kantoortje naast het trappenhuis bleef hij staan. De brief, de ongeopende brief die hij had weggelegd. Die kon op zich wel tot morgen wachten, maar hij kende zichzelf goed genoeg om te weten dat hij nergens anders aan zou denken tijdens het paasmaal.

Sven wierp een blik op de deur van het trappenhuis en luisterde. Boven de winkel lag de vierkamerwoning waar hij was opgegroeid, en waar hij was teruggekeerd toen hij als enige zoon Bergstens Livs van zijn ouders had overgenomen. Daar was Lillemor met het eten bezig; ze zou nu vast niet naar beneden komen.

Vastberaden liep hij het kantoortje in. Hij pakte de brief uit de bureaula en ratste hem met één vlugge beweging open.

Zijn ogen zochten de laatste regel. De letters vloeiden samen, zijn zicht werd troebel. Hij was er al bang voor geweest, maar had toch op ander nieuws gehoopt. *Verzoek om nieuwe lening afgewezen.*

Hij trok de bureaustoel uit en plofte neer. Goede God, help me, bad hij zachtjes. Wat moesten ze nu? Ze hadden geen personeel; al-

leen Saga, hun enig kind, hielp een handje mee. Ze namen amper loon op, gunden zichzelf nooit een uitstapje, hielden er geen extravagante gewoontes op na. Ze keerden elke kroon om, maar de winkel was gewoon niet meer rendabel. Zijn erfenis, zijn hele leven was uit zijn handen aan het glippen.

Hij maakte de knoop van zijn stropdas los en voelde zijn slapen kloppen. Zijn blik viel op de foto boven het bureau. Voor een etalage stonden een glimlachende man en een jochie in bretels en korte broek tot boven de knie. Het jochie was hij, de glimlachende man was zijn vader, kruidenier Lars Bergsten. Zijn vader had zijn levenswerk aan Sven nagelaten. Erop vertrouwd dat het bij hem in goede handen was.

Nog twee jaar, dacht Sven. Meer hadden ze niet nodig gehad, Lillemor en hij. Nog twee jaar, en ze hadden met pensioen kunnen gaan en het familiebedrijf aan Saga kunnen overdragen, die dan negentien zou zijn. Hij had gehoopt dat ze een betrouwbare man zou vinden die haar kon helpen de winkel te runnen. Zodat ze zowel het familiebedrijf als de familie zelf voort kon zetten.

Hij kreeg een brok in zijn keel en beet op zijn knokkels om zijn tranen te bedwingen. Verman je, dacht hij met dichtgeknepen ogen. Nu niet instorten. Het was een wonder dat hij het zo lang had weten te verbergen, maar nu was het waarschijnlijk slechts een kwestie van tijd voor Lillemor erachter zou komen. Ze zou er kapt van zijn. Niet alleen vanwege de stand van zaken op zich, maar vooral omdat hij tegen haar had gelogen. Alles voor zichzelf had gehouden. Maar hij zou het oplossen. Hoe dan ook.

‘Wat zit jij hier nou in het donker?’ klonk een stem achter hem.

Sven veerde op en draaide zich om. Lillemor stond in de deuropening. Haar grijzende, schouderlange haar zat in een paardenstaart; zo leek ze op haar jongere zelf, in de goede oude tijd.

‘Het eten is klaar,’ zei ze. ‘Kom je?’

Sven keek hoe laat het was.

‘Ik moet Saga nog ophalen van Fridebo.’

‘Ze is er al, ze kon met Hoffner meerijden.’

‘Wat? Was ze alwéér in de stal?’

Lillemor streek over zijn wang.

‘Het was toch aardig van hem? Nu hoef jij niet in dit beestenweer de weg op. Zet de auto maar in de garage en kom naar boven, voor het eten koud wordt.’

Sven schoof de brief onder een stapel mappen en stond vlug op. Hij wankelde even, en Lillemor pakte hem bij de arm. Ze keek hem bezorgd aan.

‘Gaat het wel? Je ziet zo bleek.’

Sven maakte een afwerend gebaar.

‘Gewoon een beetje moe.’

Ze waren immers allebei al boven de zestig, benadrukte hij. Dan hoorden wat kleine ongemakken er toch gewoon bij?

Onderweg naar de auto hield hij zijn handen voor zijn ogen om ze te beschermen tegen de nijdige sneeuwvlokken.

‘Aardig van hem, maak dat de kat wijs,’ bromde hij terwijl hij de voorruit van de Volvo schoonveegde. Hij ging achter het stuur zitten, drukte op de afstandsbediening van de garagedeur en reed voorzichtig naar binnen.

Lillemor en hij verschilden van mening over Saga’s bijbaantje in Hoffners stal. Toen ze op een dag was thuisgekomen en had verteld dat ze was gevraagd om te helpen met de renpaarden, had Sven spontaan buikpijn gekregen. Renpaarden waren onberekenbaar. Bovendien vertrouwde hij geen enkele Hoffner, dat had hij haar heel duidelijk gezegd. Saga wist niets van de oude familievete en kon natuurlijk niet weten waarom Sven altijd zo kortaf was tegen de Hoffners. Zij dacht gewoon dat haar vader een tikje overbezorgd was, en dat liet hij maar zo. Ze hoefde er niet bij betrokken te raken. Tenzij het echt niet anders kon.

Sven zag het gezicht van zijn vader voor zich, nadat hij bij zijn zoon zijn hart had uitgestort.

We pokerden weleens met een groepje kerels. Op een avond zoop John Hoffner mij onder tafel en zette ik mijn hele bos in. De dag daarna stond hij voor mijn neus met de hele papierwinkel. Ik kon me van die avond niets meer herinneren, maar er waren getuigen. Ik moest tekenen, ik kon niet anders. Ik wilde geen gezichtsverlies lijden. Ik was stom geweest, Sven. Stom en bovendien stomdronken. Ik moest op de blaren zitten. Maar zo gewonnen, zo geronnen, en op een mooie dag zullen de Hoffners hun verdiende loon krijgen, let op mijn woorden. Eerlijk duurt het langst. Misschien zal ik het niet meer meemaken, maar vroeg of laat keert het tij. Neem dat maar van mij aan.

Lillemor wist alles over de oude vete, maar Sven had haar altijd op het hart gedrukt niets tegen Saga te zeggen. Dat betekende niet dat alles vergeven en vergeten was, integendeel. Sven had zijn vader beloofd het nooit te vergeten.

Ik weet nog niet hoe, maar ik zal dat bos terugkrijgen, dacht hij. Komt tijd, komt raad.

Hij deed de auto op slot en keek of de garagedeur goed dicht zat voor hij naar het huis liep. Hij verstijfde toen hij vanuit zijn ooghoek een beweging zag.

Verderop in het donker stond iemand.

Een vrouw in een lange witte jurk en met grijszwart, sluik haar staarde hem aan.

Een heks, dacht Sven.

De vrouw stak haar handen naar hem uit en deed haar mond open. Haar stem was weinig meer dan een rochelende fluistering.

‘Help,’ prevelde ze. ‘Het meisje! Help het meisje.’

2

Annie Ljung keek naar de magere vrouw die op het puntje van haar stoel door het intakeformulier bladerde. Haar ongewassen haar hing in slierten langs haar gezicht. Afgekloven, ongelakte nagels. Een versleten, groezelig jack, een batikbroek. Ze lijkt wel een vogelverschrikker, dacht Annie.

De blauwe plek onder haar linkeroog was geler dan tijdens haar vorige bezoek. Ze rook onmiskenbaar naar sigaretten en bier.

Haar been trilde tegen de stoel terwijl ze door het formulier bladerde.

‘Rosenhem? Is dat goed?’ vroeg ze zonder op te kijken.

‘Het is de beste instelling voor kwetsbare vrouwen. Midden op het platteland, iets buiten Hudiksvall.’

Nu keek de vrouw Annie schichtig aan.

‘En hij komt niet te weten waar ik ben?’

‘Niet zolang jij geen contact met hem zoekt. Er geldt volledige geheimhoudingsplicht. Niemand kan opvragen waar je zit.’

De vrouw sloeg haar ogen weer neer en trok haar mouwen over haar handen.

‘Ik weet het niet,’ zei ze aarzelend. ‘Het voelt net alsof ik ervan door ga of zo.’

Hij heeft haar nog steeds in zijn macht. Hij stuurt haar.

‘Het is honderd procent vrijwillig,’ zei Annie. ‘Niemand kan je

dwingen om te blijven als het je niet bevalt.'

De vrouw wiegde met haar bovenlichaam heen en weer, alsof ze zichzelf probeerde te kalmeren. Annie legde een hand op haar arm en keek haar aan.

'Het is nu of nooit. Grijp je kans.'

Kom op, dacht Annie. Zeg ja. Voor hij je doodslaat.

'Oké,' zei de vrouw. 'Ik doe het. Maar pas na Pasen.' Ze sloeg haar armen om zich heen.

Annie balde onwillekeurig haar vuist en glimlachte.

'Goed, dan spreek ik je dinsdag,' zei ze. Ze stond op. 'Pas goed op jezelf dit weekend.'

Ze deed de deur naar de gang open en botste bijna tegen haar baas op. Tord Hellman staarde naar haar en de cliënte toen ze langsliepen. Annie bracht de vrouw naar de sluis, keek of de deur achter haar in het slot viel en liep toen terug naar haar kamer, waar Tord stond te wachten.

'Wat was dat nou?' vroeg hij.

'Dat was de cliënte voor wie ik een plek in Rosenhem heb geregeld. Ze doet het.'

Annie wurmde zich langs hem heen en ging aan haar bureau zitten.

'Je weet best wat ik bedoel, Annie,' zei Tord. 'Wat deed ze in je kantoor? Daar hebben we de bezoekersruimte voor, dat weet je. Nooit achter de sluis. De regels zijn er niet zomaar.'

'Ze is kwetsbaar, en ik vond dat het geen kwaad kon. Ze is niet gevaarlijk. En ik had mijn alarm bij me.'

Tord schudde zijn hoofd. 'Dat is niet aan jou om te beoordelen, Annie. Die vrouwen zijn geen onschuldige lammetjes. Het zijn verslaafden en criminelen. Ze zouden je de keel doorsnijden voor een pakje sigaretten. Je brengt ons allemaal in gevaar met zulk onverantwoord gedrag.'

'Oké, maar ze zijn in de eerste plaats slachtoffer van geweld. Ze hebben dingen meegemaakt die...'

Tord stak zijn hand op. 'Als het maar nooit weer gebeurt, begrepen? We hebben ons te houden aan de contracten die we hebben afgesloten. Svanudden heeft plek, ze kan er morgen al terecht.'

Annie sloeg haar armen over elkaar.

'Svanudden is niet alleen voor vrouwen. Het zit vol mannen die...'

'En Rosenhem is de duurste instelling van allemaal.'

'Omdat het de beste is voor vrouwelijke slachtoffers van geweld, ja. Ik heb het haar al beloofd.'

Tord haalde zijn schouders op.

'Dan moet je op je belofte terugkomen, want het wordt Svanudden, punt uit,' zei hij. 'Ze hebben een hoog percentage geslaagde behandelingen. Lees je maar eens in.'

Annie keek naar het bureaublad. Ze wist veel meer dan Tord dacht. Svanudden was een kliniek vijfhonderd kilometer naar het noorden, in de buurt van Kramfors. Een streek die ze maar al te goed kende. *Waar ze had gezworen nooit meer een voet te zetten.*

Tord kwam dichterbij.

'Til er niet te zwaar aan, Annie. Je bent veel te betrokken bij elke casus, en daar is niemand bij gebaat.' Hij fronste. 'Hoe gaat het eigenlijk met je?'

'Hoezo?'

'Nou, je bent vaak zo stil, ik weet niet hoe het in je privéleven gaat. Ik weet überhaupt niet veel over je. Het is toch een gewone vraag?'

Hij legde een hand op haar schouder. Hij stond zo dichtbij dat ze hem kon ruiken. De geur van zweet en iets vaag bekends drong haar bewustzijn binnen. Haar hart begon te bonzen.

Ze schoof haar stoel naar achteren en stond abrupt op.

'Blijf van me af,' zei ze.

Ze greep naar haar jas en tas en stoof naar de toiletten. Deed de deur op slot en ging op de wc-bril zitten. Het bloed suisde in haar oren, haar hart ging tekeer. Ze boog haar hoofd richting haar knie-

en en probeerde rustig adem te halen. In. Vasthouden. En uit. *Niet in paniek raken. Je bent maar een invaller. Geef hem geen reden om je te lozen.*

Ze tastte naar het potje in haar tas, schudde er twee tabletten uit en slikte ze door met water. Langzaam kwam haar hartslag tot rust.

Toen ze niet meer duizelig was, stond ze op en draaide de kraan open. Ze waste haar gezicht en hals met koud water. Staarde in de spiegel. 'Laat je niet gek maken,' sprak ze zichzelf zachtjes toe.

Uit haar tas klonk gedempt gerinkel. Ze viste haar telefoon eruit en keek op het scherm. Sven Bergsten, de neef van papa. Ze voelde een steek in haar maag. Het belsignaal klonk voor de tweede keer. De derde keer. Met tegenzin nam ze op.

Sven klonk gespannen. 'Niet schrikken, Annie, maar je moeder is hier. Ze stond buiten, in haar nachthemd, verkleumd en verward.'

Annie klemde haar kaken op elkaar. Dat ellendige Fridebo ook. 'Hoe is het nu met haar?'

'Niet best, vrees ik. De ambulance is onderweg,' antwoordde Sven. 'Je hoeft je geen zorgen te maken, maar ik denk dat het zou helpen als je je stem hoorde. Ze probeert iets te zeggen, maar ik word er geen wijs uit. Je staat op de speaker, dus als je wilt, kun je nu met haar praten.'

Annie haalde diep adem.

'Mama,' zei ze. 'Ik ben het, Annie. Je dochter.'

Eerst bleef het stil, maar toen klonk een fluistering.

'Pas op... red het meisje.'

Annie deed haar ogen dicht. *Ze haalt heden en verleden door elkaar. Laat je niet meesleuren in haar gekte, dan raakt ze alleen maar meer in de war.*

'Mama, luister naar me. Met mij gaat het goed, je hoeft je geen zorgen te maken.'

Ze hoorde Sven op de achtergrond praten, hoorde hoe hij haar moeder gerust probeerde te stellen, tot hij de telefoon weer van haar overnam.

‘We hebben een paar warme dekens om haar heen geslagen en zullen haar zo naar het ziekenhuis brengen,’ zei hij. ‘Je hoeft niet halsoverkop te vertrekken, maar het zou fijn zijn als je morgen deze kant op kon komen. Bel je als je onderweg bent?’

Annie beet hard op haar onderlip om niet in huilen uit te barsten. *Nee*. Dit kan ik niet, dacht ze. *Het gaat niet. Ik wil niet*.

3

Het was al een hele dag geleden, maar de spookachtige aanblik van Birgitta Ljung stond nog op Svens netvlies gebrand. Hij zat in zijn auto voor Fridebo en huiverde. Saga had gebeld en laten weten dat alles goed was met Birgitta, dat ze zelfs alweer in het verpleeghuis was. Waar bleef die meid toch? Ze moest tot vijf uur werken en het was al kwart over. Ze wist donders goed dat Annie onderweg was, dat ze bij hen zou komen eten.

Het begon weer te sneeuwen. Kleine vlokjes daalden neer op de voorruit, de thermometer gaf nul graden aan.

Sven zette de ruitenwissers aan en keek naar de ingang, maar zag niemand naar buiten komen.

Hij pakte zijn telefoon en belde Saga. Na vier keer overgaan nam ze op.

‘Ik sta buiten te wachten, waar blijf je?’ vroeg hij.

‘Ik ben op de manege. Heb je mijn berichtje niet gekregen?’

‘Nee. Maar wat doe je daar, als ik vragen mag? Annie komt straks, was je dat vergeten? Ik kom je nu halen.’

Hij zuchtte luid en startte de auto. Met een nijdige ruk stuurde hij de dorpsweg op. Voor de heuvel trapte hij het gaspedaal in. Toen hij het erf van de Hoffners op reed, wierp hij een giftige blik op het woonhuis, de pastelgele villa met kristallen kroonluchters en eikenhouten parket in alle acht kamers. Hij stopte voor de stal,

maar stapte niet uit en liet demonstratief de motor draaien. Geen haar op zijn hoofd dat hij daar naar binnen ging.

Door het kleine raam van de stal, dat vies was van vliegen en stof, zag hij binnen iemand bewegen. Schiet op, dacht hij.

Vijf minuten gingen voorbij. Tien.

Hij keek geïrriteerd weer naar het woonhuis. Links daarvan, in een van de weides aan de bosrand, zag hij vaag een schim. Als hij de ademwolkjes uit de neusgaten niet had gezien, had hij de jonge stier nooit opgemerkt. Het pikzwarte dier stond roerloos in de wei en versmolt met het donkere bos erachter. Zijn ogen waren strak op Svens auto gericht en Sven zag de neusvleugels trillen. De stier heette eigenlijk Zlatan, maar werd door iedereen in het dorp Satan genoemd, omdat het zo'n eng beest was. Onberekenbaar en gevaarlijk. Niets was veilig voor hem. Machines, bommen, mensen.

Sven rilde en keek weer naar de stal. Nog eens vijf minuten waren verstreken. Moest hij haar zelf gaan halen?

Wat zou zijn vader zeggen als hij Sven nu zou zien? *Laat je je eigen dochter nou uitbuiten door die Hoffners? Je moet niet met je sollen, Sven.*

Hij pakte zijn telefoon en wilde net weer bellen, toen de staldeur openvloog en Saga naar buiten stormde. Ze liet zich op de bijrijdersstoel vallen en zette de capuchon van haar jas op.

'Rijden dan,' zei ze met een blik door het zijraampje.

Sven gehoorzaamde en reed de heuvel af.

'Is er iets gebeurd?' vroeg hij.

Saga antwoordde niet.

'Heb je wel betaald gekregen?'

Ze zweeg.

'Heb je betaald gekregen?' herhaalde Sven, iets harder nu.

'De volgende keer,' mompelde Saga.

Sven staarde recht voor zich uit.

'Je gaat daar niet meer heen,' zei hij.

'Ik doe wat ik wil.'

‘Je bent nog geen achttien,’ zei Sven. ‘Je hebt nog altijd te doen wat mama en ik zeggen, en ik wil niet dat je je nog bij de Hoffners in het zweet werkt zonder betaald te krijgen.’

Nu keek Saga naar hem. Haar ogen waren vochtig.

‘Maar ik wil daar werken. Je kunt het me niet verbieden.’

Ze keek weer uit het zijraampje.

Sven reed de oprit op en zette de motor uit.

‘Niet verdrietig zijn,’ zei hij. ‘Het is niet jouw schuld. Ze maken misbruik van je goedheid, dat snap je toch wel?’

‘Hou toch op. Jij denkt alleen maar aan geld, je begrijpt er niets van!’ schreeuwde ze, en ze opende het portier. Ze rende het huis in en gooide de deur met een klap dicht.

Sven bleef in de auto zitten en kneep in het stuur. Wat was er aan de hand? Wat zat haar dwars? Zo had hij haar nog nooit gezien. Ze hadden nooit ruzie.

Nee, dacht hij. *Nou is het genoeg.* Hij draaide het contactsleuteltje weer om en zette de auto in zijn achteruit.

In de stal brandde nog licht. Sven stapte uit en kreeg een droge mond. Zijn hart klopte in zijn keel toen hij de staldeur opentrok. Johan Hoffner stond tussen de boxen en vulde een emmer met water. Sven liet de deur openstaan en liep naar hem toe.

‘Nu is het potverdorie genoeg,’ zei hij woedend. ‘Ken je dan geen enkele schaamte?’

Johan Hoffner draaide de kraan dicht.

‘Wat krijgen we nou?’

Sven kwam dichterbij.

‘Je weet best waar ik het over heb, Johan. Je moet ophouden Saga uit te buiten, net zoals jouw familie de mijne heeft uitgebuit. Ik heb lang genoeg gezwegen, maar nu is het afgelopen.’

Hoffner zette de emmer neer.

‘Waar heb je het over, Sven?’

‘Ik wil mijn bos terug.’

Johan schudde zijn hoofd.

‘Dat is allemaal verleden tijd, Sven. Je kunt me niet beschuldigen van dingen die mijn familie heeft gedaan. Daar heb ik niets mee te maken.’

Sven snoof.

‘Ja, het was voor jouw tijd. Maar jullie hebzucht is erfelijk. Kijk maar hoeveel geld je vraagt voor je sneeuwruimdiensten, het is je reinste afzetterij. En heeft er ooit iemand in mijn winkel zoveel op de pof gekocht als jij?’

Hij balde zijn vuist. Die klootzak had Saga laten werken zonder haar te betalen.

‘En wat als het hele dorp erachter komt dat je misbruik maakt van jonge meisjes?’ liet hij zich ontvallen.

Dat klonk ernstiger dan hij het bedoelde, maar zo te zien maakte het indruk, want Johan Hoffner liep rood aan.

‘Wat is dat nou voor onzin, Sven?’ Hij liep op Sven af. ‘Waar ben je eigenlijk op uit?’

‘Ik wil mijn bos terug, eens en voor altijd. Het is de hoogste tijd.’

Johan streek over zijn kin.

‘Nou?’ zei Sven.

‘Dat kan ik niet ter plekke beloven, dat snap je toch wel? Ik moet eerst het een en ander uitrekenen.’

‘Als je maar opschiet,’ zei Sven. Hij voelde zijn wangen gloeien.

Hij draaide zich om en liep met geheven hoofd terug naar zijn auto. Zijn handen trilden toen hij naar huis reed. Droomde hij? Zou het nu dan eindelijk goed komen?